

В окрему групу виокремлюють *персональний сайт*. Загалом його можна віднести до сайту візитки, але без орієнтації на вирішення бізнес-завдань. Оформлення дизайну такого інтернет-ресурсу найчастіше є індивідуальним, з різними елементами, неприпустимими для бізнес-проектів [2].

Також сайти класифікують за доступністю сервісів – відкриті, напіввідкриті, закриті; фізичним розташуванням – зовнішні, внутрішні; призначенням – бізнес-сайти, інформаційні, сайти соціальних мереж, веб-портали, сайти-сервіси; складністю – статичні, динамічні.

Отже вебсайт вчителя належить до персональних, інформаційних, відкритих, зовнішніх, динамічних сайтів мережі Інтернет.

Список використаних джерел

1. Вебсайт. Вікіпедія. <https://surl.li/javepi>
2. Види сайтів. <https://apri-code.com/uk/razrabotka/vidy-sajtov/>
3. Всесвітня павутина Тіма Бернерса-Лі. <https://www.jnsm.com.ua/h/0517M/>.
4. Руденко В. Д, Речич Н. В., Потієнко В. О. Види сайтів та їх особливості. Цільова аудиторія: розробка уроку. Освітній проєкт «На урок». <https://surl.li/ttxkvz>
5. Що таке сайт? <https://freehost.com.ua/ukr/faq/wiki/chto-takoe-sajt/>

ОТАМАН ЗЕЛЕНИЙ – ОДИН ІЗ ІДЕОЛОГІВ ОТАМАНЩИНИ

Рибальченко Н., Худобець О. А.

Отаман Зелений (справжнє ім'я – Данило Терпило) – одна з найяскравіших постатей українського визвольного руху початку ХХ ст. Його життя та діяльність є відображенням боротьби українського народу за незалежність у період Української революції 1917–1921 рр.

Народився він у 1886 р. в с. Трипілья Київської губернії в родині селян. Закінчив церковнопарафіяльну школу і двокласне земське училище, де сформувалися його національно-політичні погляди.

З початком Першої світової війни Терпило був мобілізований до армії Російської імперії, а після Лютневої революції 1917 р. активно включився у суспільно-політичне життя України. Він підтримував Центральну Раду та ідею незалежної української держави. Однак, зі зростанням невдоволення політикою Центральної Ради, яка не змогла задовольнити соціально-економічні запити селян, Зелений став на шлях повстанської боротьби.

У 1918 р. він очолив повстання проти німецько-австрійських окупаційних військ та гетьманського режиму Павла Скоропадського. Під його керівництвом було створено Трипільський полк, який складався переважно із селян. Після падіння Гетьманату Зелений перейшов у конфлікт із Директорією УНР, оскільки її політика не відповідала очікуванням повстанців.

У 1919 р. він боровся як проти більшовиків, так і проти білогвардійських військ Денікіна. Його загони контролювали значну частину Київщини, Поділля та Черкащини, здійснюючи рейди проти ворогів української державності. Однак, розпорошеність повстанського руху, нестача ресурсів та відсутність єдиного командування не дозволили йому досягти стратегічного успіху.

Восени 1919 р. ситуація для Зеленого стала критичною. Червона армія почала масштабні операції проти отаманських загонів. Вирішальна битва відбулася у вересні 1919 року біля села Стрітівка, де війська Зеленого зазнали поразки. Сам отаман був смертельно поранений і невдовзі помер.

Отаман Зелений був в значущим лідером селянського повстанського руху, який намагався боротися за незалежність України, використовуючи методи партизанської війни. Його діяльність підтверджує, що отаманщина була значним фактором української революції, проте відсутність єдиного командування та організаційної координації призвели до поразки цього руху. Постать Зеленого залишається символом боротьби за свободу українського народу. Його ім'я згадується в історичних дослідженнях як приклад опору зовнішнім загарбникам та політичної нестабільності того часу.

Список використаних джерел

1. Отаман Зелений: Історичний нарис / Р. М. Коваль. — Київ: Історичний клуб «Холодний Яр», 2014.
2. Отаманщина: Феномен української революції / І. І. Лисенко. Київ: Українська спадщина, 2016.
3. Карасьов М. Бандит Зелений. Київ: Український письменник, 1992.
4. Савченко Б. Повстанський рух в Україні. Київ: Наукова думка, 2012.
5. Архівні матеріали УНР, Трипільський з'їзд 1919 року.